

[Schaumann.]

mindelige Udgifter paa nøjagtig samme Maade, som Genforeningslaanet af 1919's Omkostninger gjorde det og gør det.

Naturligvis er jeg ikke blind for, at der ved et saadant Forslag let vil kunne ske Ulighed, at der vil kunne hjælpes for meget det ene Sted, for lidt det andet, men det maatte der saa vidt muligt tages Hensyn til ved Administrationen — Fejl vil jo altid forekomme, hvorledes man saa bærer sig ad.

Vi gaar ud fra, at Kreditforeningslaanet, som blev givet i 1920, i Kroner, er for byrdefuldt. Derfor sanerer vi ogsaa Sønderjyllands Kreditforening, som jo aldeles ikke vilde have den relativt gode Stilling, den har, hvis den ikke i udstrakt Grad havde Statsgaranti for sine Obligationer. Vi skaber en indirekte Hjælp til alle andre, til efterfølgende Panthavere, hvis Gæld falder ned i Ejendommen og faar en sikrere Stilling, til løbende Kreditorer og andre, som naturligvis faar større Mulighed for at faa deres Penge.

Efter vor Mening vilde ved Vedtagelsen af vort Forslag, som blev fremsat i det andet høje Ting, al Tale om Ulighed mellem Sønderjylland og det gamle Land standse. Nu er der jo imidlertid sluttet en politisk Overenskomst mellem de tre Partier, og saa vidt jeg kan forstaa, vil der næppe blive ændret ved den.

Paa min Gruppes Vegne erklærer jeg, at vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om alt, som kan tjene til Gavn for Sønderjylland, men saa maa der gives Landstinget den fornødne Tid dertil.

Lausten: Der har vel i det sidste Par Aar næppe været afholdt et eneste politisk Møde i Sønderjylland, uden at de Forhold, som vi her behandler, har været stærkt i Forgrunden.

Siden et æret Medlem af Det konservative Folkeparti — det var vist i 1931, henimod Jul — i det andet høje Ting prægede Ordet: Sanering til Bunds eller ogsaa definitivt, endelig Sanering af Gældsforholdene i Sønderjylland, har dette Ord staaet i Forgrunden ved alle Møder, hvor de økonomiske Forhold i Landsdelen er blevet drøftet. Jeg har overværet saadanne Møder, hvor Medlemmer af Rigsdagen har betegnet denne fuldstændige Sanering af Gældsforholdet som noget, der ubetinget maatte komme. Der var andre ærede Medlemmer af Rigsdagen til Stede, som talte dristigt om Gældsnedskæring til Ejendomsskyldværdien, og enkelte gik saa vidt

— og det var Folk, om hvem den jævne Mand med Rette kunde mene, at de vidste, hvad de talte om, og vidste, saadan omtrent, hvad der maatte anses for opnaae ligt herinde —, at de talte om Nedskæring af Gælden til Forrentningsmulighederne for den enkelte. Den ene overbød den anden, og man forstaaer, efter at denne Tale-Virksomhed nu har staaet paa i over to Aar, at Forrentningerne blandt de overførgældede, blandt alle dem — og det er jo mange — der ikke kan klare sig, der nu har slæbt sig videre gennem flere Aar fra den ene Særlovgivning til den anden, at Forrentningerne blandt disse, siger jeg, er spændt til Bristepunktet. Men hvordan en saadan Sanering eller Nedskæring af Gælden, det være sig til Ejendoms-skyldværdien eller til Forrentningsmulighederne, skulde finde Sted, hvordan den skulde muliggøres, talte man ikke saa meget om — jeg skal villigt indrømme, at det var ogsaa betydeligt sværere; der var vist ingen af de Herrer, som talte om de tre Muligheder, der havde nogen Anelse om, hvordan det, de stillede i Udsigt, skulde kunne realiseres, eller hvorvidt det overhovedet var muligt at komme frem ad en af de Veje, de anviste. Man talte heller ikke om, hvad det vilde koste Staten, eller hvordan man tænkte sig de kolossale Pengemidler skaffet til Veje — alt det vilde man helst ikke tale om. Det varede meget længe, inden det ærede konservative Medlem, som hele Tiden har været Forgrundsfiguren i denne Debat, rykkede ud med, at det vilde være fuldkommen rimeligt, om man til dette Formaal optog et nyt betydeligt Statslaan; og det var fantastiske Summer, der blev nævnt. Alt dette og meget andet i samme Retning som det, jeg her har omtalt, set i Forhold til de Forslag, der er stillet af Regeringen, og som har fundet stor Tilslutning i det andet høje Ting, gør det forklarligt, at en enkelt æret Taler i Folketinget har kaldt Regeringsforslaget for Lapperier. Jeg skal indrømme, at det er Lapperier, sammenlignet med det, de ærede Talere har stillet i Udsigt. Heller ikke den ændrede Form, som Folketinget har gennemført, kan tilfredsstillende de Forventninger, man har kaldt frem.

Jeg skal afholde mig fra at gaa i Enkeltheder vedrørende Forslaget; det kunde kun blive Gentagelser, og jeg vil tro, at de, der interesserer sig særlig for dette Lovforslag, har gjort sig bekendt med, hvad der er sagt saavel af den højt-ærede Finansminister som af Partiernes